

gaf ons, hun leerlingen, grond onder de voeten. Calvinist? Wij durfden het te wezen. Wij wenschten niet anders te zijn, zooals zij het waren — in hart en nieren.

Maar, gelijk in zoo menigerlei kring, kwam toch ook in dezen aan KUYPER het epitheton toe van «facile princeps». Wanneer ik dit hier neerschrijf, dan geschiedt dat in het volle besef dat hiermede de dankbare piëteit, verschuldigd aan de nagedachtenis van de betreurde dooden die wij in den loop van dit jaar grafwaarts hebben moeten dragen, niet in het minste wordt geschonden. Leefden ze nog, ze zouden zelf deze uitspraak voetstoots onderschrijven. Trouwens, ook KUYPER zou zonder hen nooit hebben kunnen zijn die hij was.

Er was in den tijd waarbinnen deze herinneringen zich bewegen, betrekkelijk weinig persoonlijk contact tusschen KUYPER en zijn studenten. Een bepaald theeuur, in den gangbaren zin van het woord, kende men op de Prins Hendrikkade ¹⁾ niet. Wel werd de student die 's Zondagsavonds aanbelde met gulle vriendelijkheid ontvangen, maar het was dan meer een bezoek aan de familie dan een ontmoeting met den Professor zelf, die immers, na een kort onderhoud, uittoog op zijn stereotiepe avondwandeling. Slechts weinigen maakten dan ook van deze gelegenheid om KUYPER in den kring van zijn gezin te leeren kennen, gebruik. Wij wisten trouwens dat geen hoogheid of onverschilligheid,

¹⁾ Prof. KUYPER woonde destijds Prins Hendrikkade 173.